

SAMOTEN.

Miran Jarc.

I.

Drevo, v zemljó zasidrano za veke,
z vejevjem bdečim nad nakitom zvezdnim
molči, stoji. — —
Gorovje, potopljeno v mesečini,
molči, stoji. — —
In zlati oblok kot božja dlan ljubó odeva
vse dobro božje stvarstvo...

A človek hodi, hodi, hodi — —
O, kdaj še on v vsemiru okameni?!

II.

Po ribniku srebrne svoje mreže
razpreda luna, v tihe stihe veže
jih, preko njih pa plove božji dih...

A čoln reže, reže biserno tkanino,
v ječanju belem se tišina zvija.

O, človek!

III.

Tovaren dimniki kot pušk cevi.
Poslopja bela kot zobje zveri.
V samotni uri Adam poveša oči:
»O, nesrečnik, da sem se rodil!«

Tedaj pa kot lilij dehtenje se zlije
nad mesto, nad dušo zvonjenje:
Ave Marija... Ave Marija...

V mrak vesoljstva odrešenje sije,
roko k roki se privije:
»O zahvaljen, Oče naš...!